

Šalčininkai 2000m.

Mano ūčios istorija

Kartą mokykloje gavau užduoti nūjinti savo pavardės kilmę. Man tai panašodė neįdomu ir nukiai prieškaiciai, tačiau nutarau patandyti. Paklausinijosi tėvų, nurodomejau ir imiaus darbo žimčiai. Daugiau apie ūčios kilmę nūjinojau iš senelių, tėtų, proseneles bei ūčių teik informacijos nuteikė V. Maciekaus knyga „Dieveniškės“.

Gyveno mano proseneliai Dieveniškių miestelyje bei jo apskrityme. Jie buvo sešios valstiečiai, kurie vertesi žemdirbyste ir gyvulininkyste, turijo nuosavos žemės.

Prosenelė Veronika Siliuk kilusi iš Marianų ūčios. Gimusi 1914 metais, išgyreno abiejų pasaulinių karo niaubą. Dėl motinos ligos mokykla lankė tik ketverius metus, o nukakus dešimtmečių metų, ēmė tarnauti žydams, aukledama ir prižiūrēdama mažamečius vaikus. XIX a. pabaigoje bei XX a. pradžioje Dieveniškių miestelyje buvo nemazai vienos tautybos žmonių. Prosenelė iš prati buvo pramokusi žydų kalbos. Antrojo pasaulinio karo metais pradėjo žydų persekiojimas. Prosenelė pasako davo, kaip savo akimis matiusi tas žudynes. Žyrikiuodavo, būdavo, žydus prie iškastos ilgos duobės arba griovio ir pildavo vokiečiai iš rautuvių kaip bejausmiai. Mūtekijuri už mano prosenelio būdono Siliuk, prisimena, kaip kartu su vyru ne kartą savo namuose ~~koks~~ žydų paslepdaresi. O kartais iš vokiečių išvėnuota užgręždavo – vandens atrigerti, o kada iš pieno papražydavo. Po ~~Antrojo~~ pasaulinio karo vyko kolektivizacija – pradėjo priverstinis stojimas į kolūkius. Seneliai iš posene-

liai tam nenujusino, kadangi beveik neturi jo ko prarasti.
Labai mylie savo praeņēmē Veroniku, nes beveik nuo pat
mano gimimo ji gyvena su mums, yra mūsų seimos nare.
Ji moki mane skaityti, melstis. Tīk dēka jās jau pradinēse
klasē mokijamie megti, nerti, ieuvineti. Ji učinīgo ir ītāk-
lejo mane, kaip kadaise ir du savo vaikus - mano mōči-
te Galing Raniel ir jās broļi Česlavas Siliuk. Nr īvaiadze, ir
charaktere noričiam būti panaši jāmōčiut. Man labai patinka
jās tamsios uudos akys ir ilgi, garbandi kastoriniai plaukai;
~~(tuo tarpu)~~^{deja,} kāj mano akys pilkos, o plaukai lygiū ir sviesas.
Senelē-labai cūstinga moteris ir, nors jau milaukusi ūsielas-
diņiņt penkerius metus, vis dar trykstanti energija bei sen-
drianganti gyvenimui, tuo pačiu beanklejanti divi mārame-
tes jaunesnijo nūcaus duktetes.

Ne māriju mylie ir gerbiu antrojā savo mōčiutē, tēvo
motina Jadvyga Siliatyckij. Ji gyvena Krakūnu kaimē,
Dievenišķu apskrityje. Nuvarīlauri jās aplankytī, vissada meģstu
pasiklaustīti istorijas ir jās gyvenimo, tajā pat linkmīs nuti-
kimis ir mano tēvo vaikystēs. Pavyzdīju, vienā karto senelē
parakojo, kāp antrojo pasaullinio karo metais, užējus vokie-
čiams, vīniems ceikējo pāndaryti vokiškus parus. Mano mōči-
te irgi ~~ja~~^{Tobis} turi jo. Parus kāp parus, neko ypatingo, tik stā-
vietoj motraukos - pirsto antspaudas.

Nors īvaiadze eni pārēdējiņi ir tēvs, tācīas būdo Brus-
zus „parisholīnai” ir mōčiutes. Eni tokia pat pāriuginga,
nuolaidi ir gerasirdi, be to, senelē yra labai remojinga ir
turi humoro jaunmo.

Gaila, bet man tajā ir nepavyko nūzinoti savo pārā-
des kilmis. Kāp bēbūt, Raniel ir Siliatyckij - nelietuvijs -

kas kilmis pavardės. Pavyko nūtinoti tik tiek, kad Baniul-
kitokia bukito vardo forma.

Benikapstydamas po maeiti, turėjau priukis galimybę daugiau nūtinoti apie naujo prosenelius, proprosenelius: Šie tai,
kaip ir kur jie gyveno, kuo vertesi, kažinėjė į mūsų gyvenimą
ir kaž paliko po savęs.

10